

rentes, at jeg er meget glad for, at regeringen har skiftet standpunkt med hensyn til roadpricing, og jeg har med stor glæde set statsministerens udtalelser i dag om, at man nu vil lade, om jeg så må sige, i hvert fald hovedstaden og Århus få lov til at regulere på en anden måde. Men vi har en masse uløste problemer i Danmark, og der må vi ikke hvile på laurbærrene. Der har vi en ikke kun moralsk, men også en egoistisk forpligtelse til at få gjort noget ved det.

Den anden grund er, at den form for teknologioverførsel, som ligger i de her fleksible mekanismer, ikke altid er den bedste form for teknologioverførsel. F.eks. er der mange ulande, som i dag har et meget ringe CO₂-udslip, men som har massivt brug for en teknologioverførsel. Derfor er vi lidt bange for, at vi ligesom begynder at sige: Der, hvor Danmark vil investere i teknologioverførsel, er der, hvor vi kan få noget på vores nationale CO₂-konto. Det vil ikke være nogen hensigtsmæssig drejning af dansk ulandsbistand.

Derfor skal jeg understrege, at hvis vi begynder at bruge midler til det her formål, så er det midler, der skal være additionelle i forhold til vores normale ulandsbistand.

Den tredje grund til, at vi gerne vil have sat en eller anden form for grænse for, hvor stor en del af vores forpligtelse vi kan tage over det her, er så, at vi faktisk mener, at der et enormt arbejdspladspotentiale i hele det her område, og det at begynde systematisk at opkøbe uden for landet i stedet for at investere i dansk knowhow og teknologi er virkelig at skyde sig selv i foden på længere sigt.

Vi ved jo alle sammen allerede nu, det er også regeringens erklærede politik, at vi efter 2012 får nye forpligtelser. Det, vi køber nu, løser et problem frem til 2012. Så skal vi til at købe mere. Hvorimod de, hvis vi investerer i nationale tiltag, så fortsætter, og så kan vi også bruge dem efter 2012.

Så det er måske lidt som – det tror jeg ikke man kan sige fra Folketingets talerstol – at lade vandet i frostvejr, at man på den måde, om jeg så må sige, begynder at købe det hele i udlandet og så ruller snebolden foran sig, efterhånden som det bliver dyrere og dyrere.

Derfor håber jeg, at ministeren her, når det bliver hans tur, vil gå op og tilkendegive, at det selvfølgelig er en del af den nationale handlingsplan, vi skal forhandle, at vi får lagt et snit på det her. Og jeg er ikke engang sikker på, at vi nødvendigvis er så uenige, for hvis jeg har læst

regeringen ret, så er det måske i størrelsesordenen 10-20 pct., man lægger op til skal købes udenlands. Men kan vi ikke få en åben diskussion om det, så vi kan få det fastlagt? Og så kan vi prioritere vores nationale midler derefter.

Kl. 18.35

Med disse bemærkninger skal jeg sige, at vi går positivt ind i forhandlingerne, men altså har dette ene spørgsmål, som er et meget væsentligt spørgsmål.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Forslaget gennemfører EU's såkaldte linkingdirektiv, eller som det bliver kaldt i lovforslaget her: ændringsdirektivet, der giver EU-landene ret til at købe sig fri af nogle af deres forpligtelser ved at indgå i CDM-projekter og joint implementation-projekter uden for EU.

I SF har vi støttet EU's kvoteditektiv. Vi syntes, det var en o.k. ordning at lave, og vi er sikre på, at hvis man havde holdt det hele inden for EU, så havde man også fået et virkeligt løft til teknologifornyelsen og renere energiinvesteringer, end man ellers ville have fået.

Med hensyn til linkingdirektivet har vi været meget kritiske over for det. Vi har ikke mindst været kritiske over for Danmarks linje, som jo undervejs i forhandlingerne i EU har været, at der ikke skulle være noget loft ud over det loft, der indirekte fremgår ved, at selve Kyotoaftalen siger, at det skal være et supplement til de hjemlige tiltag.

Vi er selvfølgelig ikke imod teknologioverførsler. Det er jo klart, det kan man ikke være imod. Det er fornuftigt, når man i øvrigt har en ordentlig teknologi, som kan overføres til andre lande, og som de kan have gavn af. Vi er bestemt heller ikke imod det, fordi vi ved, at det kræver en meget stor teknologioverførsel og teknologiuudvikling, hvis vi virkelig skal undgå faretruende global opvarmning.

Der er vi selvfølgelig glade for, at EU's stats- og regeringschefer i sidste måned endelig tilsluttede sig målsætningen om, at man ikke må komme over 2 graders opvarmning på globalt plan i forhold til det førindustrielle niveau. Det synes vi er en meget vigtig platform, som hermed jo også er forpligtende for den danske regering, og det er det, strategien skal målrettes imod.

Problemet er imidlertid, at man godt kan komme lidt i tvivl om, hvad det egentlig er, regeringen selv synes er vigtigst. Er det vigtigst, at det bliver billigst muligt? Eller er det vigtigst, at man overholder den målsætning, som man nu